

„Naa, dér gaar de jo! ... Om jeg kan begribe, hvad Emanuel vil ha'e med saadan no'en Rendetøse at bestille. De ser jo ikke anderledes ud end som et Par Skøjer.“

Hendes Forargelse lød ikke rigtig ægte. Men Abelone var i det hele bleven „noget underlig i Ho'det“ i den sidste Tid, og Søren saa' paa hende med et dybt medlidende Blik. Det var nemlig en offentlig Hemmelighed, at hun led af ulykkelig Kærlighed til Gaardskarlen Niels, der af en eller anden ubegribelig Grund pludselig var bleven ufølsom for hendes modne Skønhed.

X.

Det første Indtryk af Vejlbys Præstegaardshave var ikke lige tiltalende for alle. Emanuel havde Ret i, at der ikke var bleven synderligt tilbage af den herregaardsmæssige Park, som Provst Tønnesen havde efterladt ham. De i sin Tid saa velplejede Hækker havde bredt vilde Skud til alle Sider, Græsplænerne var groet ud over Gangene, og midt i disse blomstrede her og der Løvetand og Sandurt. Busketterne var efterhaanden bleven uigen-